

Oppus. Kes tõist henne kõrwale wõttap ellama, se kaego enne, kas temma wahhest tülli-teggijaga kolko ei sa. Muido tullep wi-mate perremehhele pakkominne.

2. Ratte kunnirawwa.

Raudsep teggi üttest raudkangest kots künni-rauda. Üts neist saije adra otsa, tõine heideti kaarte alla kolka, nink unneteti sinna mahha. Nink kui keake tedda säääl es mõista otsi, siis rostiteti temma kile ärra, nink saije mustas ja illotas. Wi-mate algateti perremehhele tedda meelde, nink tem-ma tõmmas tedda põhhu alt wälja.

Kui nüüd se lõitu kunniraud omma welle säääl adra otsan nätta saije, siis immetelli temma, sest et temma olli essi must ja illota, ent welli olli paljo illusamb ja wallusamb, kui temma enne olli olnu. „Oh immet“, üttel se rostitetu raud; „seppikoan, ollime üttesuggutse, ent kae nüüd, mes wahhe!“ Kuis sinna ni illosas ollet sanu, welli, nink min-na olle ni mustas ja illotas jännu, et ma küll olle „kile se aig henganu nink häid päiwi nämmu?“ — „Se ep se om“, üttel tõine, „et sa ollet henganu; ne hä päiwa omma sinno ärrariknu; ent minna, olle tõ ja waiwa al illosas sanu.“

Oppus. Tõ ei teota keddake; laiskus laidap egga meest.

3. Kaarna.

Kaarna näggi, et kotkas terwe nelli näddalit munne päääl olli haudman, nink üttel: „Oho, nüüd

„ma tija, mellest kotka poja ni sures ja kanges, kaswawa. Ma tahha ka seddawarki tetta!“ — Toost ajast istup kaarna ka nelli näddalit peša päääl; ent imme! ta ei olle kunnage muud kui tüh-je kaarna poigi wäljatonu.

Oppus. Panne sabas jalga, saksa-särk säлга: kes iks hulguš, to hulguš.

4. Sussi ja rebbane.

Saja olliwa küllan. Lappulisse tulliwa mõt-sast: wanna sussi rebbasega, lätsiwa saja-lawwa alla, es näe keake. Nätsiwa lu konte ja leiwa rase korjama. — Sai siis sussi hennele wadist õl-lut juuwa, — jäi mees joobnuš. — Sis tulli himmo laulda. Küssse rebbase käest: „watter, ma laula?“ Rebbane üttel: „ärra laula, peša same!“ Sussi küsse weel; rebbane keeld jälle. Ent soel olli wäga kange laulo-himmo, küsse siis kolmat puh-ku rebbase käest lubba: „et ma laula iks!“ Rebbane koste: „kui sul ni kange himmo om, siis lau-la päle, küll sa näet, mes suurt auwo sa saat.“ — Sussi karras siis lawwa päle, nink laul üt-te kõrra. Näggi sajarahwas, nink pand ka õkwa tän-ni: „Kae, kon sussi laulap. Kos penni, kos malk!“ — Kiffuti soekest häste, pešeti päleke.

Rebbane kaije lawwa alt, joost kambrede, pist päääd kore kirno; mõttel henne man: „nüüd hädda, kaden, nüüd soekese südda täüs, nüüd lahhuš iks, mõtsan minno, kui ta näep, et minno nahk ter-we.“ Saiwa siis mihhe tõine tõisega mõtsan kol-ko; siis kaibas sussi rebbasele, kuis ta paljo peša olli sanu. Rebbane tõmmas säлга kõra, nink kos-